

Çocuklar için Dünya Klasikleri - 4

LA FONTAINE MASALLARI



LA FONTAINE MASALLARI

LA FONTAINE MASALLARI



LA FONTAİNE MASALLARI
Çocuklar İçin Dünya Klasikleri - 4

Copyright © Gonca Yayınları, 2009

*Bu eserin tüm yayın hakları Işık Yayıncılık Ticaret A.Ş.'ne aittir.
Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Yayıncılık Ticaret A.Ş.'nin önceden
yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt
sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.*

Editör
Erol ERGÜN

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Resimleyen
Murat BİNGÖL

Sayfa Düzeni
Bekir YILDIZ

Kapak
Nurdoğan ÇAKMAKÇI

ISBN
978-605-4189-28-1

Yayın Numarası
224

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan A.Ş.
TS EN ISO 9001:2000
Ser No: 300-01
Sarıç Yolu Üzeri No: 7 Gaziemir / İZMİR
Tel: (0232) 252 22 85
Temmuz 2009

Genel Dağıtım
Gökkuşuğu Pazarlama ve Dağıtım
Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi
Mahmutbey / İSTANBUL
Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Gonca Yayınları
Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5
34676 Üsküdar / İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20
www.goncadergisi.com

İÇİNDEKİLER



**AĞUSTOS
BÖCEĞİ
İLE
KARINCA**

1



**KARGA
İLE
TİLKİ**

5



**ÖKÜZE
ÖZENEN
KURBAĞA**

8

11

**İKİ
KATIR**



14

**YAŞLI KURT
İLE
KÖPEK**



18

**KIRLANGIÇ
İLE
MİNİK
KUŞLAR**





**TARLA
FARESİ İLE
KENT
FARESİ**

22



**KURT
İLE
KUZU**

25



**LEYLEK
İLE
TİLKI**

29

32

**ÇINAR AĞACI
İLE
NARİN SAZ**



35

**ASLAN
İLE
SİNEK**



39

**ASLAN
İLE
FARE**



43

**GÜVERCİN
İLE
KARINCA**





**POSTA
ARABASI
İLE
SİNEK**

46



**KURLAR
İLE
KUZULAR**

50



**TAVŞAN
İLE
KAPLUMBAĞA**

53



**KUYRUKSUZ
TİLKİ**

56

60

**ALTIN
YUMURTLAYAN
TAVUK**



63

**DOKTOR
KURT**



67

**HOROZ
İLE
TİLKI**



AĞUSTOS BÖCEĞİ İLE KARINCA

Sıcak yaz günlerini şarkı söyleyerek saz çalarak geçiren ağustosböceği, kışın yaklaştığını düşünmüyordu bile. Dünya umurunda değildi. Karıncaların kan ter içinde, soluk soluğa yuvalarına yiyecek taşıdıklarını gördükçe gülüyor, onlarla alay ediyordu.



Ama kış bütün şiddetiyle gelip çattı. Ağustosböceği, iliklerine kadar donuyordu. Ağzına atacak bir lokma şey bulamaz olmuştu. Ne bir sinek, ne bir solucan... Sonunda komşusu karıncaya başvurmayı düşündü ve gidip onun kapısını çaldı.

– Bahara kadar açlıktan ölmemem için bana biraz yiyecek verir misiniz, diye sordu. Hasat zamanı hepsini fazlasıyla geri vereceğime yemin ederim.

Karınca, eli açık bir yaratık değildi. Kapının aralığından başını uzatarak komşusuna ters ters baktı.

– Biz bütün yaz çalışıp ambarlarımızı doldururken siz ne yapıyordunuz, diye sordu.

– Bağışlayın, gece gündüz şarkı söylüyordum.

– Şarkı mı söylediniz? Sizi kutlarım! Şimdi de dans edin öyle ise!

Bu sözlerin ardından karınca sert bir şekilde kapısını kapattı. Ağustosböceği ömründe hiç bu kadar pişman olmamıştı. Onun üzgün ve boynu bükük bir şekilde karların içine doğru yürüdüğünü gören karıncanın vicdanı sızladı. Kapıyı tekrar açıp yüzünü donduran soğuğu bir kere daha hissederek

ağustosböceğini geri çağırdı. Ona bahar gelene kadar yetecek yiyecek verdi.

Bu yaşadıklarından dersini alan ağustosböceği de saz çalmanın yanında kışa hazırlık yapmayı ihmal etmedi. Dostu karıncanın borcunu da son tanesine kadar ödedi.

KARGA İLE TİLKİ

Bir gün bir karga, gagasına sıkıştırdığı bir peynir parçası ile ağacın dalına konmuştu. Uzaktan peynir kokusunu duyan kurnaz tilki, hemen ağacın altına gelip oturdu.

– Günaydın bay karga, dedi. Ne kadar güzelsiniz; gözlerimizi kamaştırdınız! Sesiniz de tüyleriniz kadar şahane ise, ormandaki kuşların en ilginç sayılırsınız!



Bu sözleri işittikten sonra zavallı karganın sevinçten aklı başından gitti. Böylesine bir övgü karşısında koltukları kabarak sesinin güzelliğini ispatlamak için gagasını açtı ve daha: “Gak...” diyemeden ağzındaki peynir, tilkinin ağzına düşü-verdi.

Tilki, yerlere kadar eğilip selâm verdikten sonra,

– Sayın bayım, dedi. Şunu unutmayın ki, bizim gibi dalkavuklar, sizin gibi kafasını çalışamayan-lardan yararlanırlar. Böylece bir peynire karşılık iyi bir ders aldınız dostum.

Karga, tilkinin sözlerinden öylesine utandı ki, zararın neresinden dönülürse kârdır diyerek bir daha böyle bir hataya düşmemeye yemin etti.

ÖKÜZE ÖZENEN KURBAĞA

Küçük bir kurbağa, günün birinde kocaman bir öküz gördü. Onu o kadar beğendi, o kadar beğendi ki, ona benzemeye karar verdi. Bunun için büyümesi gerekiyordu. Oysa kendi ancak bir yumurta kadardı. Kıskanç kurbağa, öküzün yanına yaklaşıarak kendini şişirmeye çalıştı. Bir yandan şişiyor, bir yandan da,

– Sizin kadar büyüdüm mü? İyi bakın... Bu kadarı yeter mi, diye soruyordu.



Öküz, kurbağaya acıyarak ve ayıplayarak baktı.
Sonra da başını iki yana sallayıp,

– Yok, canım, ne gezer, diye karşılık verdi.

Kurbağa kendini biraz daha şişirdikten sonra,

– Ya şimdi, diye umutla sordu.

– Hiç de değil.

– İyice şiştim artık, nasıl? Sizin kadar büyüme-
yi başardım mı?

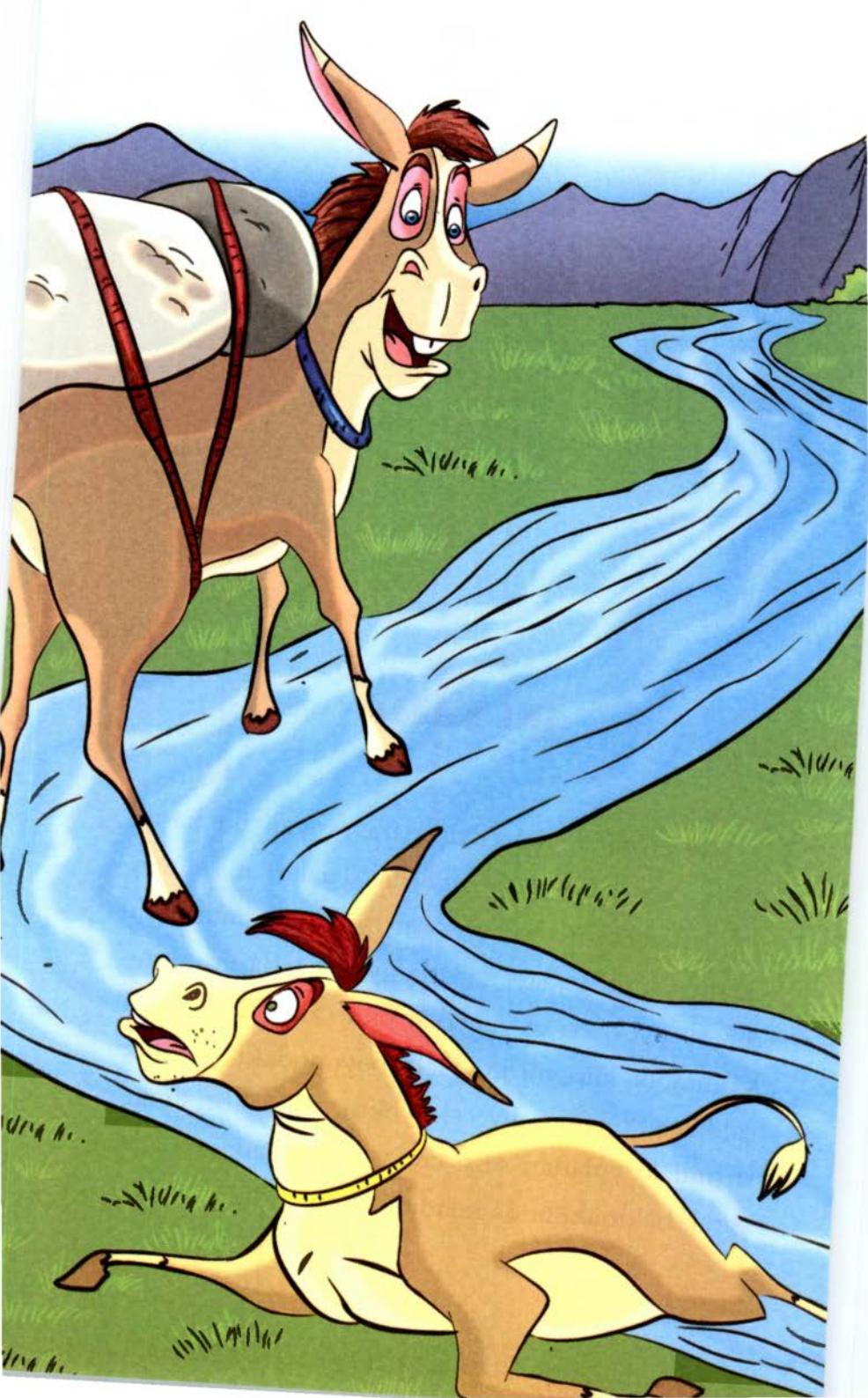
– Bana yaklaşmanız imkânsız.

Zavallı hayvancık, o kadar şişti, o kadar şişti ki,
sonunda çatlayıverdi.

Dünyada olduklarından başka görünmeye çalı-
şan pek çokları vardır. Halbuki her bir varlık kendi
hayatı için gerekli olan donanımın tamamına sahip
olarak dünyaya gelir. Mesela bir kurbağa öküz
kadar olsa, onun besleneceği sineklerin ördek
kadar olması gerekirdi.

İKİ KATIR

Biri yulaf, diğeri de para taşıyan iki katır, yolda yan yana yürüyorlardı. Tuzlardan alınan vergi paralarını taşıyan katır, yükünün ağırlığını duymayacak kadar gururlanıyordu. Başını dimdik tutuyor, etrafa meydan okurcasına ayaklarını kaldırarak yürüyordu. Hele boynundaki çingirak çaldıkça keyfine diyecek yoktu. Biraz ötesinde, sırtındaki yulafları sessizce taşıyan arkadaşına acıyarak bakmaktan da kendini alamıyordu.



O anda garip bir şey oldu. Birkaç kişi yolun ortasına fırlayarak kendini beğenmiş katırın üstüne çullandılar. Vergi paralarına göz diken hırsızlar, kendini ve yükünü savunmak isteyen katırı tartaklayıp canını acıttılar. Katırcık,

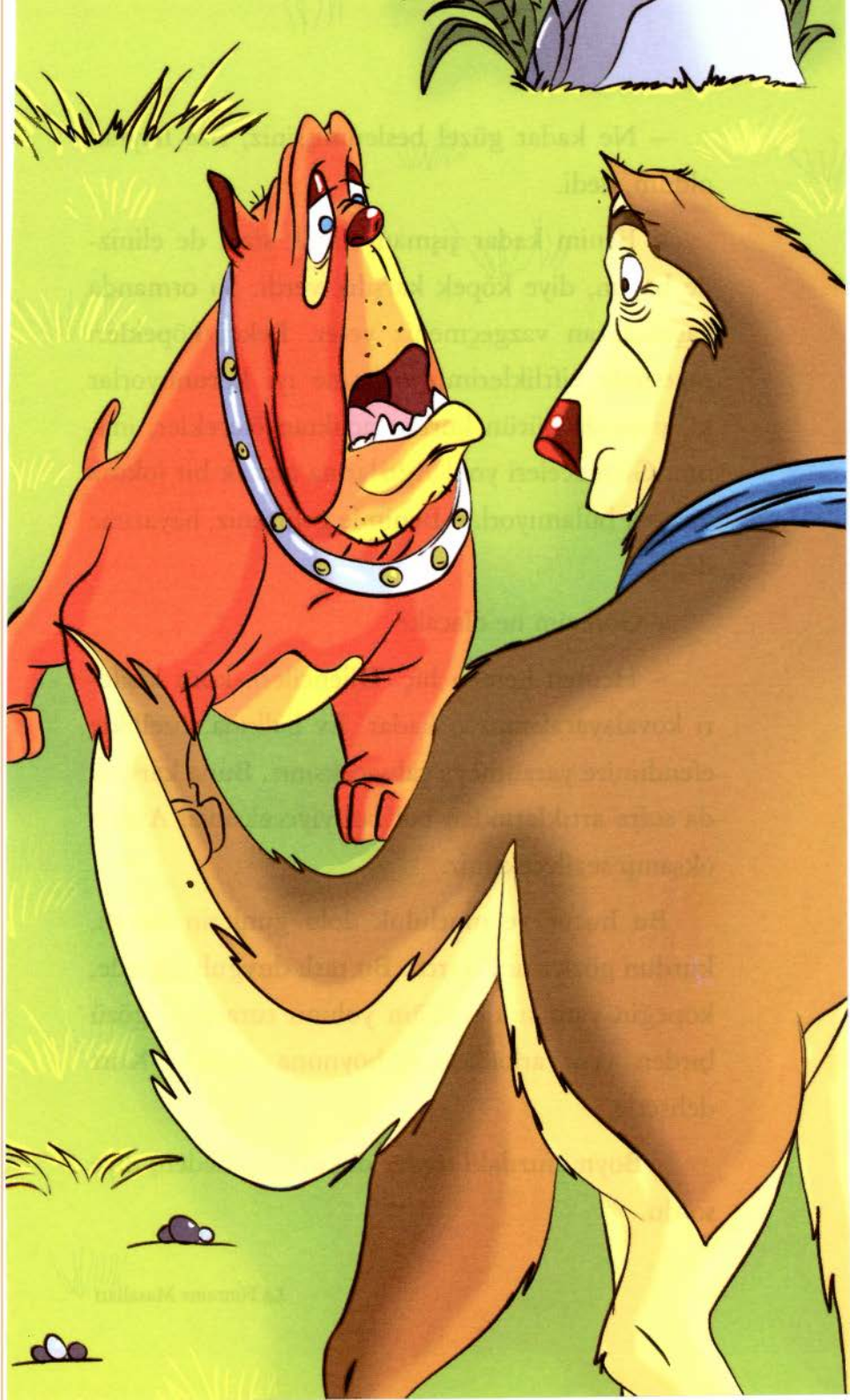
– Böyle mi olmalıydı, diye sızlanıyordu. Şu peşimdeki katır, işin içinden sıyrılıverdi. Oysa ben, yaralandım, mahvoldum.

Arkadaşı,

– Bazı sorumlulukların tehlikeli yanları da vardır, dostum, dedi. Sen de böylesine değerli bir yük taşıyacağına, benim yaptığım gibi bir çiftçinin yulafını taşısaydın, başına bunlar gelmezdi.

YAŞLI KURT İLE KÖPEK

Açlıktan bir deri bir kemik hale gelmiş bir kurt, bir gün bir buldok köpeği ile karşılaştı. Köpek, kurdun tam aksine, çok iyi beslenmişti. Pırıl pırıl tüyleri ile güzel olduğu kadar güçlü bir hayvandı. Her nedense yolunu şaşırmış olacaktı. Kurt, bu besili köpeğin üstüne seve seve atılıp onu parçalayabilirdi ama bunun için savaşmak gerekirdi. Oysa kurdun bu görkemli köpekle başa çıkması imkânsızdı. Bu nedenle kurt, gönül alçaklığı ile köpeğin yanına yaklaşarak,



– Ne kadar güzel beslenmişsiniz, size hayran oldum, dedi.

– Benim kadar şişman olmak sizin de elinizde bayım, diye köpek karşılık verdi. Şu ormanda yaşamaktan vazgeçmeniz yeter. Bekçi köpekleri sayesinde çiftliklerimiz öylesine iyi korunuyorlar ki, yakında bütün kurtlar açlıktan ölecekler, inanın. Güvenceleri yok! Ağızlarına atacak bir lokma yiyecek bulamıyorlar. Benimle gelerseniz, hayatınız değişir.

– Görevim ne olacak?

– Hemen hemen hiç. Dilencileri, kötü kişileri kovalayacaksınız o kadar. Ev halkına, özellikle efendimize yaranmaya çalışacaksınız. Buna karşılık da sofra artıklarından bol bol yiyeceksiniz. Ayrıca okşanıp sevileceksiniz.

Bu huzur ve mutluluk dolu günlerin hayali, kurdun gözlerini yaşarttı. Bu tatlı duygular içinde, köpeğin yanı sıra çiftliğin yolunu tutarken, gözü birden yeni arkadaşının boynuna takıldı. Kurt dehşetle,

– Boynunuzdaki tüyler dökülmüş, neden, diye sordu.

- Oh, önemli bir şey değil.
- Gene de bilmek isterim.
- Boynumdaki tasma sürtündükçe tüyleri dök-müş olacak, diye köpek karşılık verdi.
- Sizi bağlıyorlar mı? İstedığınız zaman koş-a-mıyor musunuz?
- Her zaman değil, ama bunun ne önemi var?
- Hem de çok önemi var. O kadar ki, adını ettiğiniz yemekleri bile gözüm görmüyor artık. Bu durumda bana koskoca bir hazine de verseler istemem. Hoşça kal dostum, diyerek kurt, koşup, ormanın yolunu tuttu.

KIRLANGIÇ İLE MİNİK KUŞLAR

Kırlangıçlar, pek çok yer gezdiklerinden bilgili kuşlardır. Bunlardan biri, bir tarlanın üzerinden geçerken çiftçi yamağının tarlaya kenevir ektiğini gördü. Hemen oradaki minik kuşları uyar- mayı düşündü.

– Bu işi beğenmedim çocuklar, dedi. Yerinizde olsam buralardan kaçır, ya da bir yere saklanırdım. Şu adamın havada zikzaklar çizerek toprağa serp- tiği tohumlar, yakın bir süre içinde başınıza dert olacaktır. Bu tohumlardan çıkacak kenevirlerle



ipler imal edecekler, onlarla sizi yakalamak için ağlar yapacaklardır. Beni dinlerseniz, şu tohumları hemen yemeye bakın.

Minik kuşlar, bu ukalâ kırlangıç ile alay ettiler. Kenevirler yeşerince aralarından yemek için neler neler buluyorlardı. Kırlangıç,

– Şu uğursuz tohumdan çıkan bitkileri parçalayın, diye ısrar etti. Aksi halde mahvolursunuz.

– Haydi oradan, felâket habercisi, çenesi düşük kuş, diye minikler bağrıştılar. Dediğin gibi, kenevirleri paralamak için birden fazla kuşa gerek var.

Kırlangıç, baktı ki kendisini dinleyen yok, ısrar etmekten vazgeçti. Ancak gene gönlü razı olmadığından,

– Bana inanmadığınızı görüyorum, dedi. Ama bu sefer kulaklarınızı dört açın. Kenevirler toplanıp da çiftçilerin yapacak işleri kalmayınca, kuşlarla savaşılmaya girerler. Kenevirden yaptıkları ağlarla kuşları tutmaya başladıklarında, sakın oradan oraya koşuşmayın, hemen bir duvar kovuğuna saklanın. Sizin, bizim gibi başka diyarlara uçma imkânımız yok. Bu nedenle göze görünmemeye çalışın.

Minik kuşlar, kırlangıcın öğütlerinden bıkıp hep birden ötüşmeye, cıvıldaşmaya başladılar. Ne var ki, kırlangıcın uyarısını hiçe sayan birçok kuş, zamanı gelince kendilerini insanların tutsağı olarak buldular.

Genellikle öğüt verilirken bu öğütlere kulağını tıkayanlar ya da verilen öğütlerden bıkanlar ancak felâketle karşılaşınca, bu nasihatleri dinlemediklerine pişman olurlar.

TARLA FARESİ İLE KENT FARESİ

Kent faresi, bir gün arkadaşı tarla faresini kibar bir şekilde yemeğe çağırdı. Yumuşacık bir Türk halısının üzerine kurulan sofrada yok yoktu, iki arkadaş, güle oynaya yemeklerini yedikleri sırada birden bir tıkırtı duydular. Kent faresi, hemen bir deliğe sığındı, arkadaşı da onu izledi. Az sonra tıkırtı kesilince kentli fare,

– Haydi yemeğimizi bitirelim, dedi.



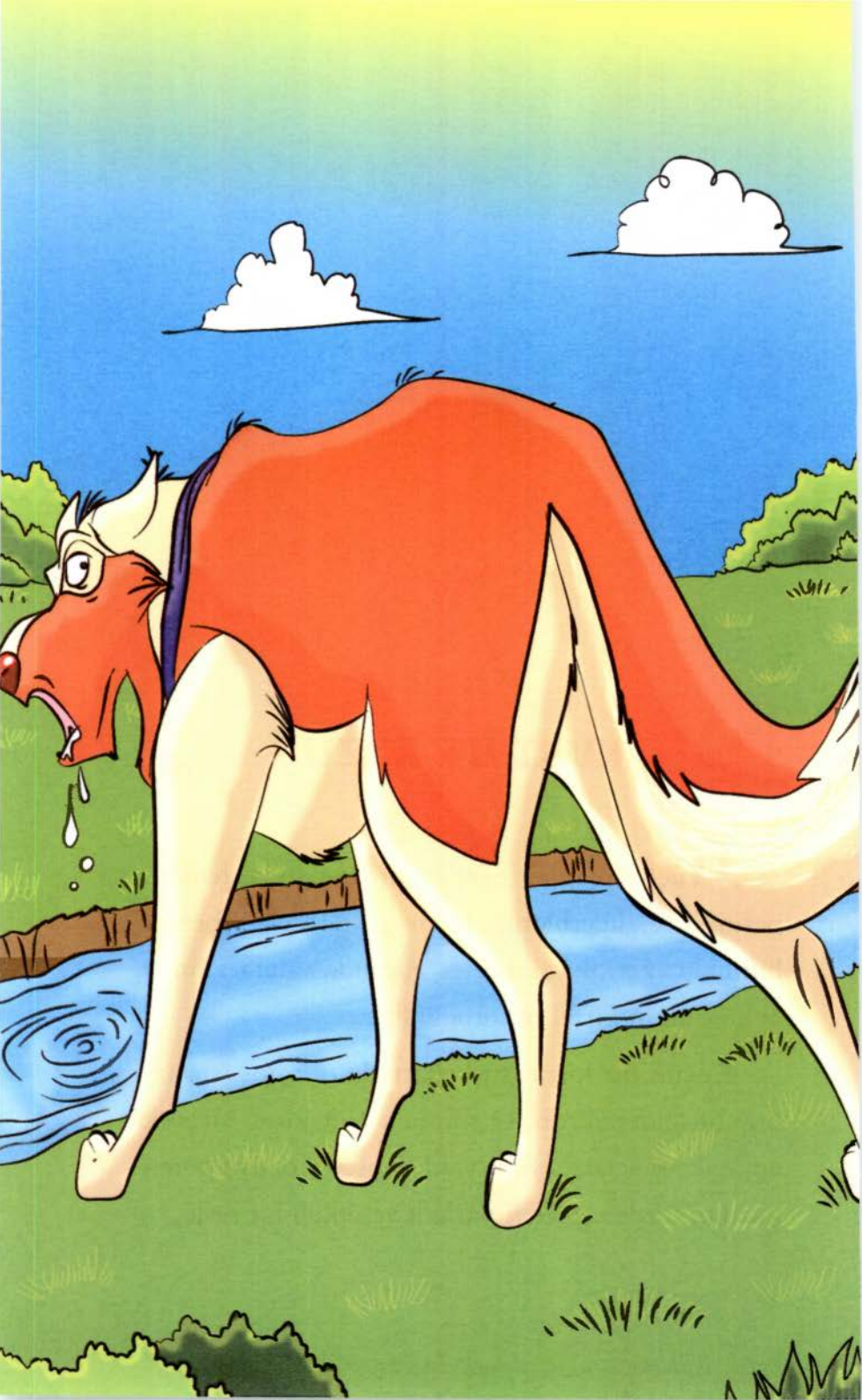
Öteki ise,

– Bu kadarı yeter, diye karşılık verdi. Yarın da siz bana gelin. Gerçi böyle zengin bir sofraya bulamazsınız, ama hiç değilse rahatımızı bozan çıkmaz. Sizin gibi korku içinde yaşamaktansa, yarı aç yarı tok, ama huzur içinde olmayı tercih ederim.

KURT İLE KUZU

Güçlü olanlar eğer aynı zamanda hainlik peşindeyse, kendilerini haklı gösterecek sebepler bulmakta zorluk çekmezler. Aşağıda anlatacağımız öykü bunun güzel bir örneğidir:

Küçük bir kuzu, su kenarında durmuş, susuzluğunu gideriyordu. O sırada aç bir kurt, yiyecek aramak amacıyla o yana yaklaşmıştı. Kuzuyu gören kurdun birden gözleri parladı ve öfkeli bir sesle,



– Ne cesaretle içtiğim suyu bulandırıyor sun, diye bağırdı. Bu küstahlığın cezasız kalmayacaktır...

Minik kuzu boynunu bükerek,

– Saygıdeğer efendim, sinirlenmeyin, dedi. Sizden çok uzaktayım. Üstelik siz benden yukarıdasınız. Suyunuzu bulandırmam imkânsız görüyorsunuz.

Hain hayvan tekrar etti.

– Bulandırıyor sun. Geçen yıl da beni böyle bir iş için kızdırmıştın.

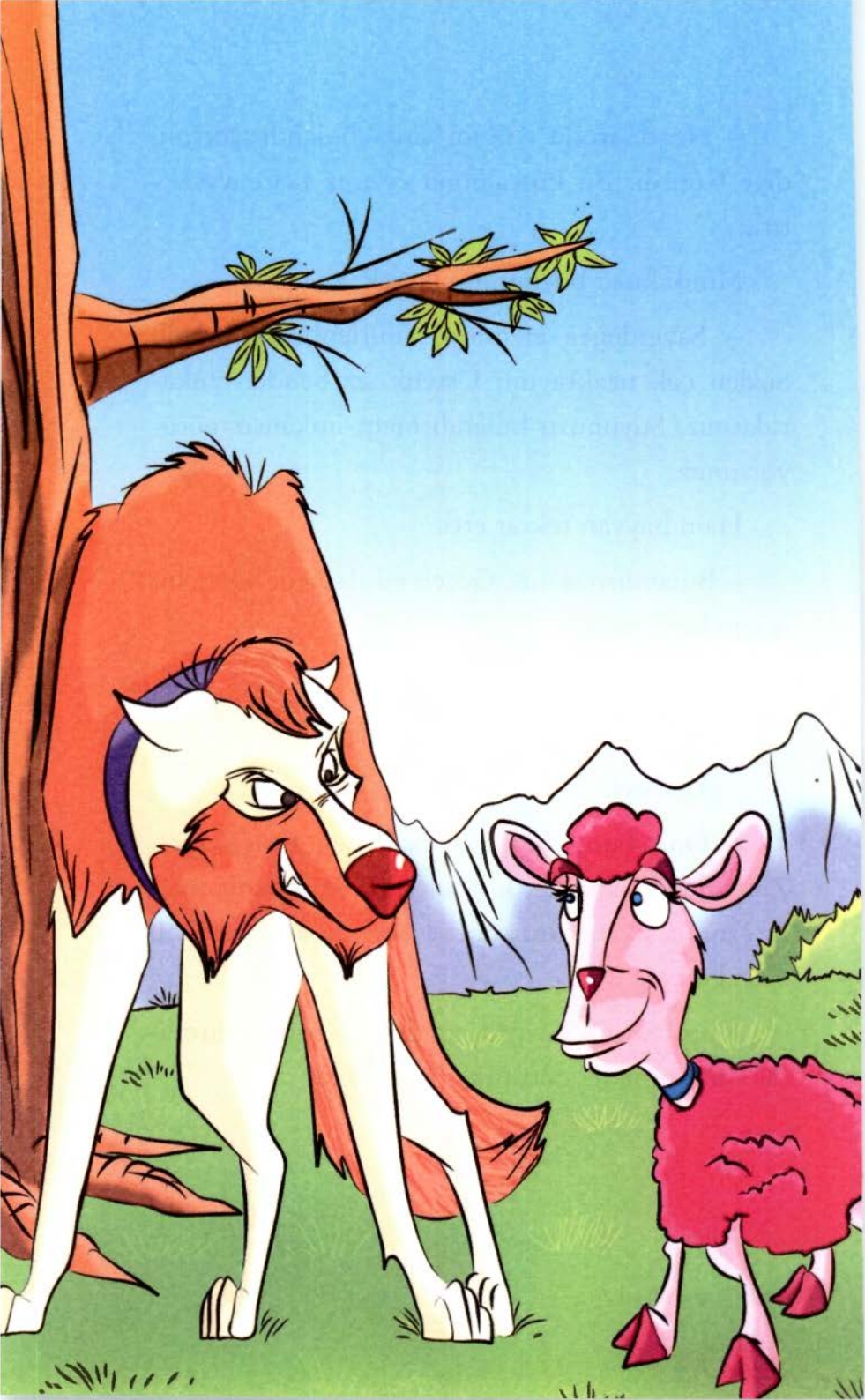
– Geçen yıl daha doğmamıştım ki!

– Sen yapmadınsa ağabeyin yapmıştır.

– Ağabeyim yok ki!

– Onu bunu bilmem! Sizlerden biriydi işte. Zaten hepiniz, sizler, köpekleriniz ve çobanlarınızla canımı sıkarak durursunuz. Ben de artık öcümü alacağım.

Kurt, zavallı kuzucuğun gözyaşlarına aldırmadan onu ormana götürüp afiyetle yedi...



LEYLEK İLE TİLKİ

Bir gün tilki kardeş, masraftan çıkarak komşusu leyleği yemeğe çağırmıştı. Niyeti konuğuna bir oyun oynamaktı. Sofra kurulmuştu, mutfaktan nefis kokular yayılıyordu. Tilki, yassı bir tabağın içinde buram buram dumanı tüten bir çorba getirdi. Uzun gagasıyla yassı tabaktan bir lokma bile alamayan leylek, aç kaldı, ama sesini çıkarmadı. Ayrılırken büyük bir nezaketle,

– Beni çağırmakla bana onur verdiniz, dedi.

Birkaç gün sonra leylek tilkiyi davet etti.



– Bu davetinizi seve seve kabul ederim, diye cevap verdi tilki. Nazlanmaktan hiç hoşlanmam!

Tilki kardeş, kararlaştırılan saatte leyleğin evine gitti. Ev sahibinin konukseverliğini uzun uzun övdü ve duyduğu nefis yemek kokularıyla ağzı sulanarak sofranın başına geçti. Ama ne görsün, kuşbaşı doğranmış güzelim etler, dar boğazlı upuzun bir vazonun içinde servis yapılmamış mı? Leyleğin uzun gagasına göre yapılmış bu kaptan, tilkinin yararlanmasına imkân yoktu.

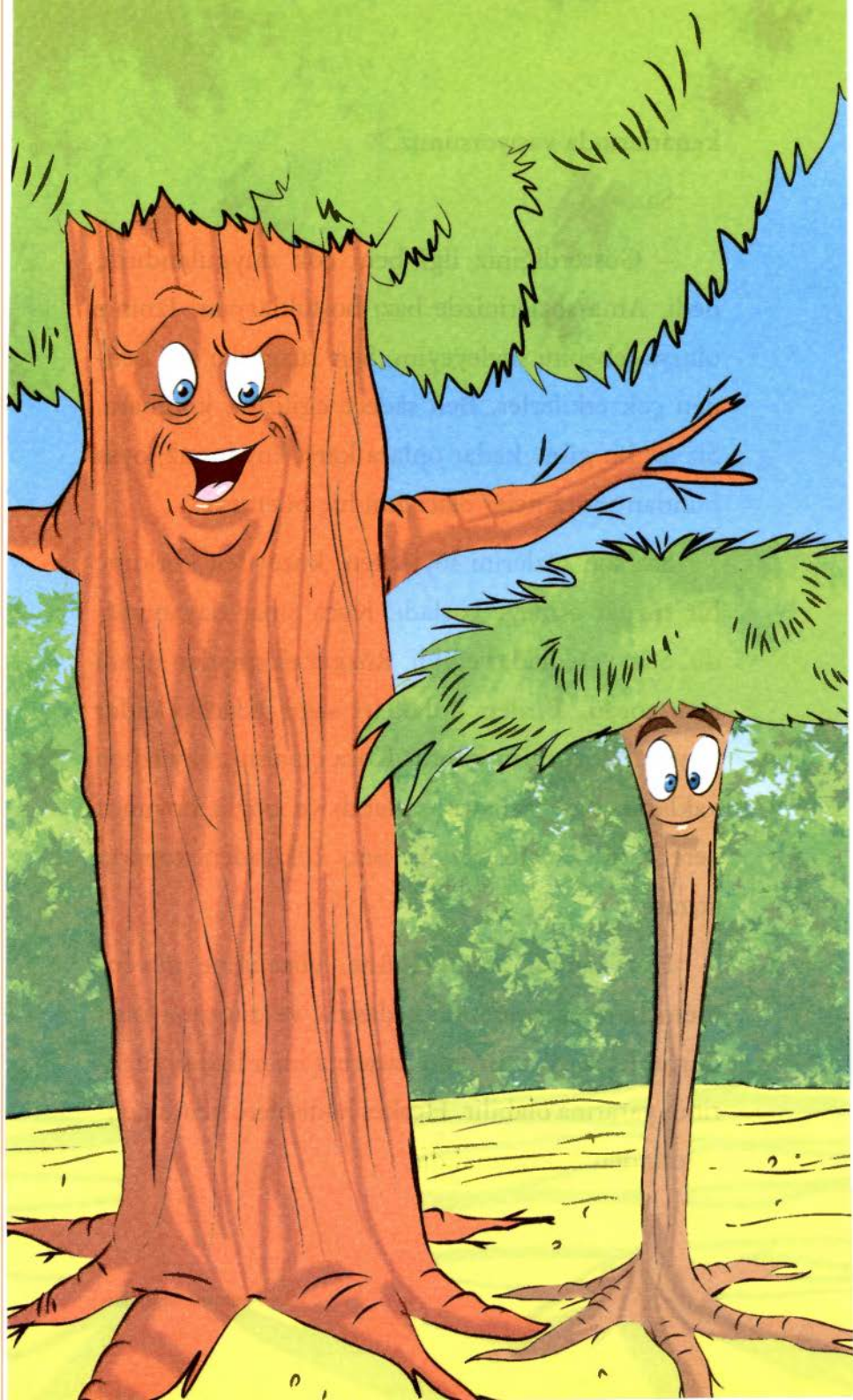
Tilki kardeş, açlıktan karnı guruldayarak evine dönmek zorunda kaldı. Utancından, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış, kulaklarını düşürmüştü.

Başkalarını aldatmaya kalkanlar, onlara oyun oynamaktan zevk alanlar, günün birinde aynı duruma düşebileceklerini unutmamalıdır.

ÇINAR AĞACI İLE NARİN SAZ

Bir gün iri bir çınar ağacı, narin bir saza,

– Acizliğinize ne kadar gücensen azdır, dedi.
Minik bir kuşun ağırlığına bile dayanamazsınız.
En küçük bir esinti karşısında eğilirsiniz. Oysa
dağlar kadar yüksek ve sağlam başım, fırtınalara
bile göğüs gerer. Size göre tüm rüzgârlar zorludur,
bana göre ise hafif bir meltem... Hiç olmazsa geniş
dallarımın altında doğsaydınız, sizi fırtınalardan
korurdum. Ama genellikle en çok rüzgâr alan, su



kenarlarında yaşıyorsunuz.

Saz,

– Gösterdiğiniz ilgi beni çok duygulandırdı, dedi. Ama sözlerinizde bazı boşluklar var. İzniniz olursa sebebini söyleyeyim. Sert rüzgârlar sizi ben-den çok etkilerler. Ben sadece eğilirim, kopmam. Siz ise bu güne kadar onlara karşı koydunuz, oysa bundan sonra neler olacağını hiç bilemeyiz.

Saz son sözlerini söylerken, kuzeyden korkunç bir rüzgâr esmeye başladı. Koca çınar dayanıyor-du. Saz, yere kadar eğildi. Rüzgâr durmadan hızını artırıyordu. Birden kulakları sağır edecek kadar büyük bir gürültü koptu. Koca çınarın gökyüzüne yaklaşan başı, sallandı sallandı ve boylu boyunca yere yattı. Güçlü rüzgâr, onu kökünden koparıp atmıştı.

Her zaman büyüklüğüne, yüceliğine güven-memeli. Her canlının faydasına ve zararına olan durumlar vardır. Birinin zararına olan hadise diğ-e-rinin yararına olabilir. Herkes hadiselere kendi pen-cesinden bakmamalıdır.

ASLAN İLE SİNEK

Bir gün aslan, etrafında dolaşan küçük bir sineğe,

– Git başımdan, pis iğrenç yaratık, diye bağırdı.

Sinek, bu söze çok içerledi ve aslana savaş açtı.

– Ormanlar kralı olman beni korkutur mu sanıyorsun, dedi. Öküz senden daha iri olduğu halde, onu bile istediğim zaman yeniyorum. Seninle mi başa çıkamayacağım!

Sinek, konuşmasını bitirir bitirmez saldırı-



ya geçti. nce biraz uzaklaştı, aslanın etrafında dolandı ve birden hayvanın boynuna kondu. Aslan, bu saldırı karşısında deliye döndü. Ağızı köpürüyor, gözlerinden kıvılcımlar saçılıyordu. Bir yandan da öyle bir kkreyiş kkryordu ki, ormandaki tüm canlılar saklanacak delik arıyorlardı!

Bütün bu karışıklığa sebep olan da küçücük bir sinekti. Kimsenin önemsemediği bu minicik varlık, aslanın başına dert olmuştu. Kimi zaman sırtını, kimi zaman yüzünü ısıırıyor, burun deliğine girip onu gıdıklıyordu.

Ormanlar kralı, bu küçücük böceği yenemenin öfkesi içinde sağa sola kuyruğunu sallıyordu. Zavallı hayvan, sineği öldürmek için kuyruğunu öyle hızlı savuruyordu ki, kendi sırtı ve karnı yaralanıyordu. Aslan, bu uzun savaş sonucu bitkin bir halde yere serildi. fkesi de onu oldukça yormuştu.

Minik sinek, koca aslanı yenmenin mutluluğu içinde, saęa sola uçarak zaferini herkese duyurmaya gitti. Ne var ki, bir örümceęin ona pusu kurduęunu fark etmedi. Aęlara yakalanan küçük sinek, biraz

çırpındık tan sonra oracıkta can verdi...

Kim olursa olsun, düşmanı küçümseme yanlışdır. Çoğu zaman en büyük tehlikeleri kolayca atlatır, sonra da bir hiç yüzünden yıkılır gideriz.

ASLAN İLE FARE

Şaşkın bir fare, günün birinde deliğinden çıkınca kendini aslanın pençesinin dibinde bulmuştu. O gün aslanın iyiliği üstünde olacaktı ki, hayvancağızın hayatını bağışladı.

Aslan gibi muhteşem bir hayvanın, fare gibi küçük bir canlıya muhtaç olacağı kimin aklına gelir? Oysa yapılan iyilik hiç bir zaman boşa gitmez. Bunun delillerini de çevremizde sık sık görürüz.



Aslan, bir süre sonra ormanda dolaşırken, vahşî hayvanları yakalamak için hazırlanmış bir ağın içine düştü. Zavallı aslan ne kadar kükrediyse de ağın içinden kurtulamadı. Küçük fare, aslanın tehlikede olduğunu görürce hemen koştı ve ağın ilmiklerini kemirmeye başladı. Aslan da açılan delikten kolayca dışarı çıkıp bir zamanlar hayatını bağışladığı fareye teşekkür etti.



GÜVERCİN İLE KARINCA

Bir gün bir güvercin, dere kenarında dolaşırken bir karıncanın suya düştüğünü gördü. Karınca, kıyıya ulaşabilmek için suyun içinde çırpınıp duruyordu. Güvercinin iç sızladı. Bu küçücük canlının uçsuz bucaksız dereye boğulmasına göz yumamazdı. Hemen yerden bir ot koparıp suya uzattı. Karınca da otun üzerine tırmanarak kıyıya çıktı.



O sırada oradan üstü başı yırtık bir adam geçiyordu. Beş parasız olduğundan iyice acıkmıştı. Güvercini görünce aklına onu avlamak geldi. Üstelik yanında bir ok da vardı. Artık güvercini karşısında nefis bir kızartma gibi görüyordu. Tam onu vurmaya hazırlanırken sudan kurtulan karınca adamın topuğunu ısırırverdi. Köylü, can acısıyla başını aşağı eğerken güvercin uçup uzaklaşmıştı bile. Aynı zamanda adamın düşlediği yemek de uçup gitmişti böylece.

POSTA ARABASI İLE SİNEK

Altı tane güçlü at, kumlu ve engebeli bir yokuşta posta arabasını çekmeye çalışıyorlardı. Kızgın güneş, atların işini büsbütün zorlaştırıyordu. Kadınlar, ihtiyarlar ve din adamlarına kadar bütün yolcular arabadan inmişlerdi. Atlar ter içinde kalmışlardı. Yorgunluktan ve sıcaktan bitik haldeydiler.



O sırada bir sinek ıkagelip atların yanına yaklaştı. Vızıldayarak hayvanları canlandıracağına inanıyordu. Birinden diğerine konuyor, sırtlarını boyunlarını ısıyor, arabacının burnuna konarak onlara güç verdiğini sanıyordu. Arabanın kımıldadığını, yolcuların yürüdüğünü gördüğü zaman da kendi kendini kutluyordu. Gidiyor, geliyor ordusunu savaşa hazırlayan bir komutan gibi çırpınıp duruyordu.

Bütün işleri kendisine bıraktıkları için de sinirleniyordu. Atlara kendisinden başka kimsenin yardım etmemesinden yakınıyordu. Bir kadın şarkı söylemeye başlamıştı. Sanki sırası mıydı şimdi? Bayan sinek de şarkı söyleyebilirdi. Koştı ve atların kulaklarına konup vızıldamaya başladı.

Sonunda bin zahmetle araba yokuşu tırmanıp düzlüğe ulaştı.

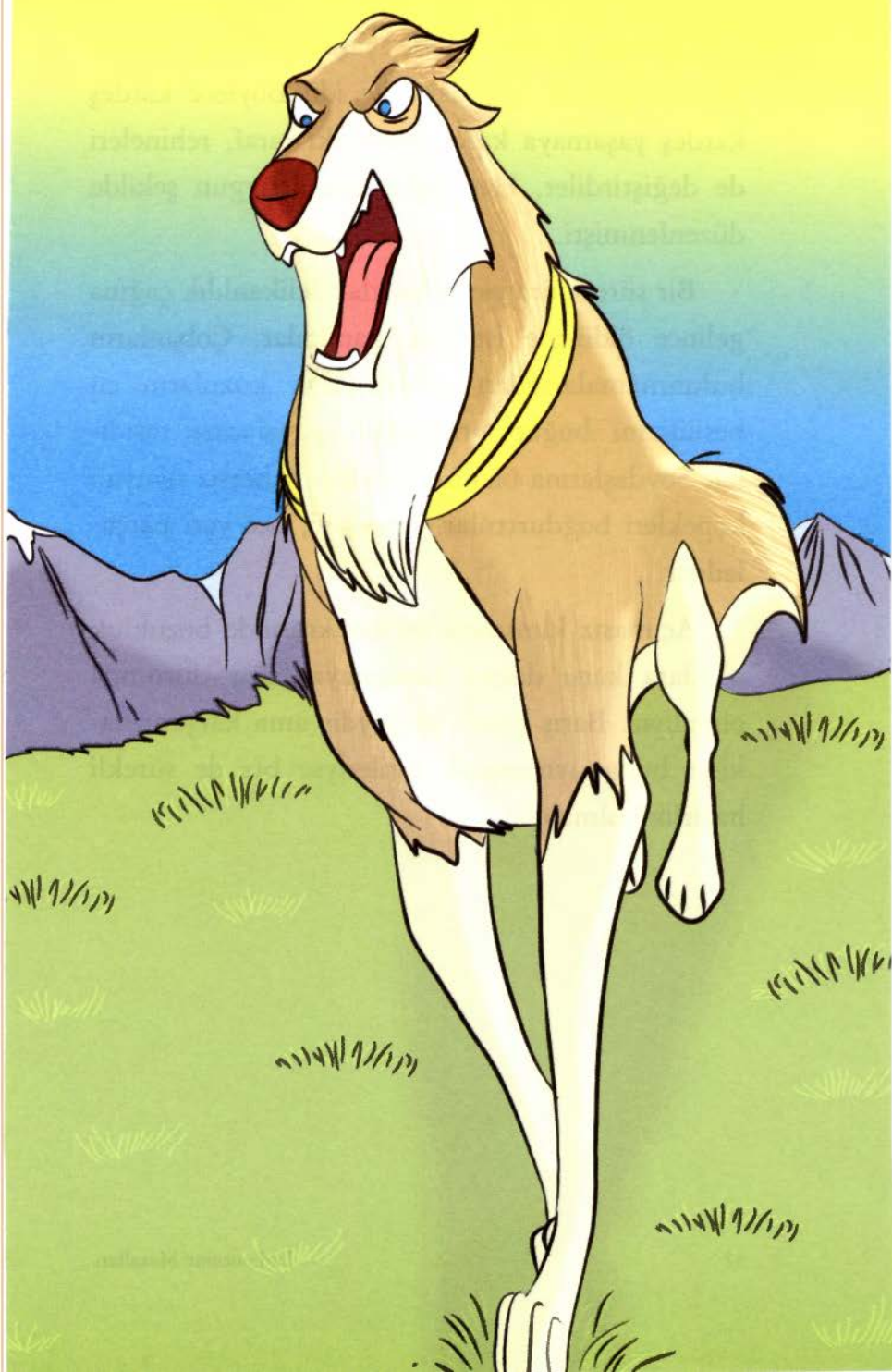
Sinek,

– Of! Artık rahatça soluk alabilirim, dedi. Onları buraya çıkarıncaya kadar az mı uğraştım. Haydi, atlar şu yaptıklarımın karşılığını verin bakalım!

Birçok kimse kendilerini bir şey sanıp işgüzarlık yaparlar ve başkalarının işlerine burunlarını sokarlar. Böyle can sıkıcı kimseleri kovmaktan başka çare yoktur.

KURLTLAR İLE KUZULAR

Bin yıllık düşmanlıktan sonra kurtlar, kuzularla barış antlaşması yapmaya karar verdiler. Öyle ya, kurtlar kuzuları parçalayıp yedikten sonra çobanlar da kurtları öldürüp derilerinden palto yapıyorlardı. Ne koyunlar rahatça otlayabiliyorlardı ne de etoburlar keyiflerince karınlarını doyurabiliyorlardı.



Her an korku içinde yaşamaktansa, dostça geçinip gitmek çok daha iyi idi. Böylece kardeş kardeş yaşamaya karar veren iki taraf, rehineleri de değiştirdiler. Her şey yasalara uygun şekilde düzenlenmişti.

Bir süre sonra yavru kurtlar delikanlılık çağına gelince öldürme isteğine kapıldılar. Çobanların bulunmamalarından yararlanarak kuzuların en besililerini boğup ormandaki yuvalarına taşıdılar. Soydaşlarına olanları bildirip habersiz uyuyan köpekleri boğdurttular. Her şeyi, her yeri parçaladılar.

Acımasız kimselere ve karakterinde bozukluk olanlara karşı daima savaşmaya hazır durumda olmalıyız. Barış güzel bir şeydir ama karşımızdakiler buna uymayacak birileriye biz de sürekli hazırlıklı olmalıyız.

TAVŞAN İLE KAPLUMBAĞA

Bir gün kaplumbağa tavşana,

– Yarışta hedefe benden önce varamayacağına bahse girerim, deyince tavşan bir kahkaha attı:

– Benden önce mi varacaksınız? Siz aklınızı mı kaçırdınız? Vah kardeşim vah, diye onunla alay etti.

– Aklımı kaçırmış olabilirim, diye cevap verdi kaplumbağa, ama gene de bahse giriyorum.



Kaplumbağanın dediği oldu, herkes bu işe para yatırdı; hedef belirlendi ve yarış başladı. Tavşan hedefe dört adımda varırdı. Bu nedenle keyfine baktı. Yorulmasına gerek yoktu. Otladı, yattı biraz uyudu, sonra tarlalarda oynadı, zıpladı.

Bu arada kaplumbağa, ağır adımlarla hedefe doğru gidiyordu. Tavşan, kaplumbağayı küçüm-süyor, son dakikada hedefe varmanın daha ilginç olacağını düşünüyordu. Bir ara başını yattığı yerden kaldırıp bakınca, kaplumbağanın hedefe iyice yaklaştığını gördü. Yerinden fırladı ve tüm gücünü toplayarak ok gibi fırladı. Ama tüm çabaları boşa gitti. Kaplumbağa yarışı kazanmıştı.

– Nasıl, diye tavşana sordu. Hakkım yok muy-muş? Hızlı koşmanız neye yaradı?

Hayat böyledir. Hangi konuda olursa olsun küçümsediğimiz birileri bizden üstün gelebilir. Üstelik gurur, kibir ve başkalarını küçük görme bir ruh hastalığıdır.

KUYRUKSUZ TİLKİ

Yaşlı, kurnaz bir tilki, yıllarca tavukları avlamış, çevresine kan kusturmuştu. Yıllarca ne insanlar ne de hayvanlar onunla başa çıkabilmişlerdi.

Bir gün ihtiyar tilki, tüm kurnazlığına rağmen avcıların kurdukları tuzağa yakalandı. Uğraştı, didindi sonunda tuzaktan kurtulmanın yolunu buldu. Ne var ki, bu kurtuluşu kuyruğuna mal olmuştu.



Yaşlı tilki, bu sefer kara kara düşünmeye başladı. Böyle yarım kuyrukla arkadaşlarının karşısına nasıl çıkacaktı? Hepsi onunla alay etmeyecekler miydi? Şimdiye kadar kuyruksuz tilki gören olmamıştı kuşkusuz.

Zavallı tilki, oturup uzun uzun düşündü ve bir çare buldu. Arkadaşlarını, kuyruğun zararlı olduğuna inandıracaktı.

Yaşlı tilki, bütün soydaşlarına haber saldı ve herkesin gün doğarken toplantıya gelmelerini bildirdi. Tilkiler, belirlenen yere tam saatinde geldiler. Yaşlı tilki, bir tümseğin üzerine çıkarak,

– Arkadaşlar, diye söze başladı. Size şu kuyruklarımızdan söz etmek istiyordum. Onun bize ne yararı var söyler misiniz? Avcıların bizi görmelerini sağlamaktan, köpeklerden kaçarken koşmamıza engel olmaktan, başka ne işe yarıyor? Sizlere şöyle bir şey öneriyorum: Hepimiz kuyruklarımızı keselim ve onun verdiği zararlardan kurtulalım.

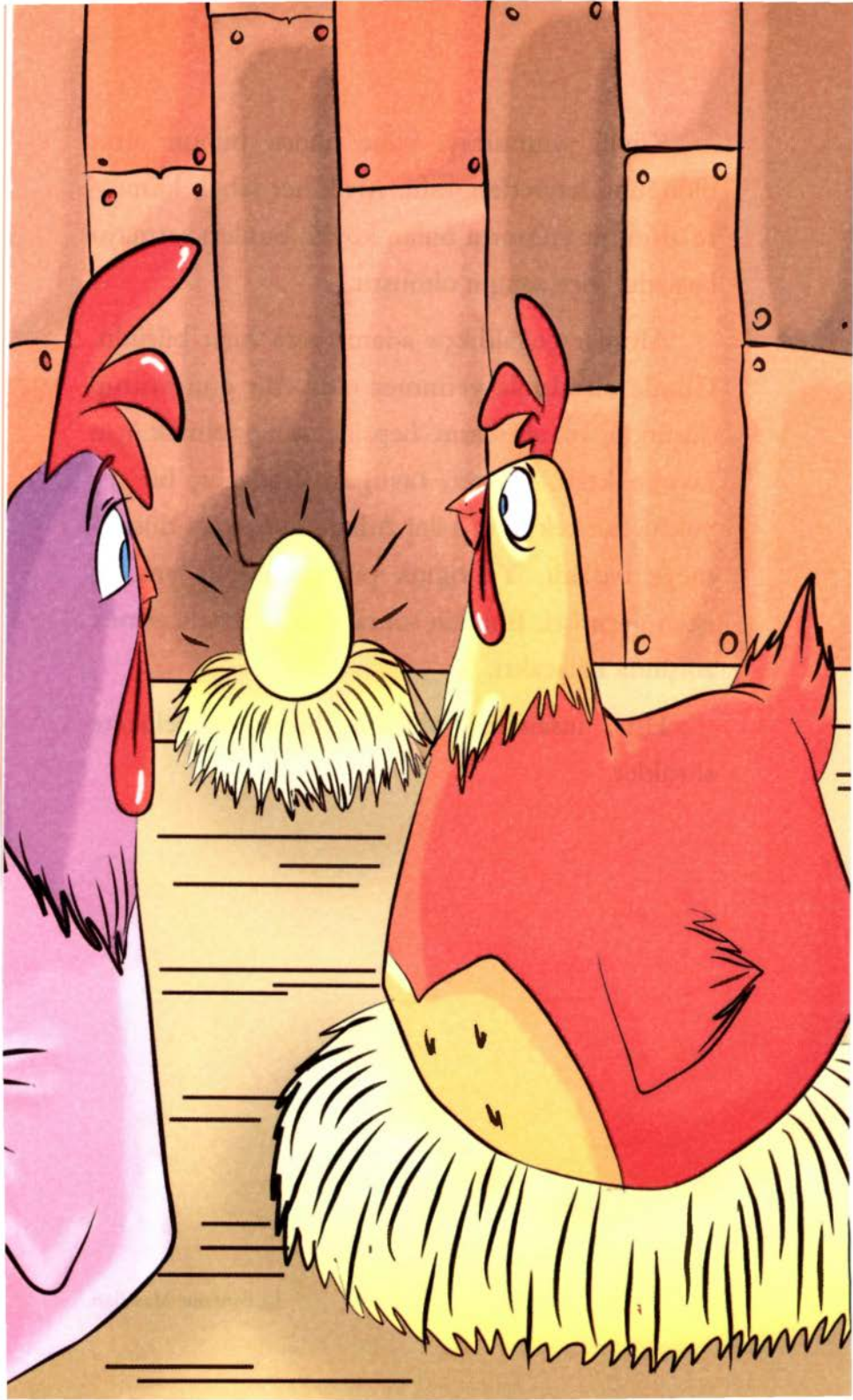
Tilkiler, hep birden gülüşmeye başladılar. İşlelerinden biri ayağa kalkarak,

– Bizi boşuna kandırmaya çalışma, dedi. Kuyruğunu tuzığa kaptırdığını bilmiyor muyuz sanıyorsun? Kendi ayıbını örtmen için bizden de aynı şeyi yapmamızı istiyorsun. Bizi aptal mı sandın?

O güne kadar herkesi kandırmayı başaran kurnaz tilki, bu doğru söze verecek cevap bulamadı ve başını öne eğerek oradan uzaklaştı. Onu bir daha da gören olmadı. Yanlış yöne sevk etmeye çalıştığımız kimselerin de en az bizim kadar akıllı olabileceklerini aklımızdan çıkarmamalıyız.

ALTIN YUMURTLAYAN TAVUK

Bir gün bir köylü, tavuk almak üzere pazara gitti. Birçok tavuğun arasından besili bir tanesini bulup eve getirdi ve kümese bıraktı. Ertesi sabah kümese girdiğinde folluğun içinde pırıl pırıl parlayan bir yumurta gördü. Köylü şaşırılmıştı. Ömründe böyle sarı ve parlak bir yumurta gördüğünü hatırlamıyordu.



Köylü, yumurtayı eline alınca bunun altın olduğunu hayretle gördü. Artık her sabah kümes-te altın bir yumurta bulan köylü, bunları satmaya başladı. İyice zengin olmuştu.

Altınlar çoğaldıkça adamı para hırsı bürüdü. Günde bir altınla yetinmez oldu. Bir gün oturup düşündü ve altınların hepsine sahip olmak için tavuğu kesti. Hayret, tavuğun içinde hiç bir şey yoktu. Bir tek altın bile! Adam, kara kara düşün-meye başladı. Yaptığına pişman olmuş ama iş işten geçmişti. Bundan sonra altınlara veda etmek zorunda kalacaktı.

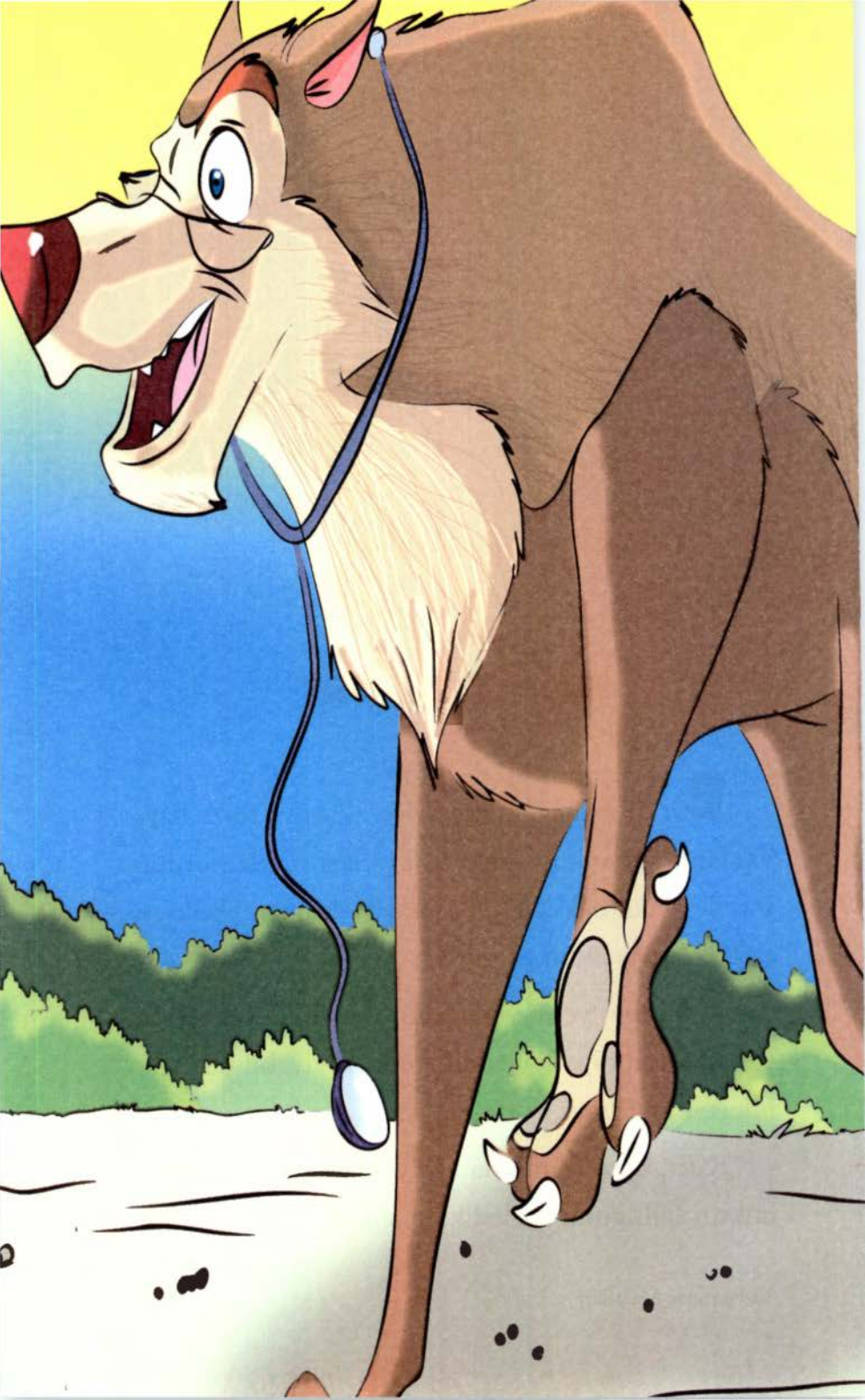
Hırs, insanların ahlâkını bozar ve felâkete sürükler.

DOKTOR KURT

Bir ilkbahar günü otlar yeşerip tüm hayvanların kış uykusundan kalktıkları sırada kurdun biri de avlanmak için dolaşmaya çıkmıştı. Uzaktan tarlada otlayan bir at gördü.

– Şu atın yerine bir kuzu olsaydı, onu kolayca yakalardım, diye söylendi. Ama atı yiyebilmek için hileye başvurmak zorundayım.

Kurt, ağır adımlarla ata yaklaşarak kendisinin doktor olduğunu söyledikten sonra,



– Tüm hastalıkları iyi ederim, diye konuşmasına başladı. Tarlada başıboş otladığınıza bakılırsa siz de hasta olmalısınız. Nereniz ağrıyorsa söyleyin, hemen iyi edeyim. Bunun için para da almam.

At,

– Ayağımın tabanı iltihaplanmış, diye cevap verdi.

– Ayak ağrısı kadar acı bir şey yoktur oğlum, diye yalancı doktor konuştu. Atlara yardım etmekten kıvanç duyarım. Ayrıca ameliyat etmesini de bilirim,

Hilekâr kurt, hastasını yiyebileceğı zamanı kolluyordu. At ise ondan kuşkulandığı için en kuvvetli tekmelerinden birini onun için hazırladı. Kurda,

– Sayın doktor, işte şu arka ayağımın altında hastalığım. İyice yaklaşıp tam teşhis koymanızı isterim.

Bu sözlerin ardından sahte doktor atın arka ayağına iyice yanaştı. “Şura mı, bura mı?” derken nereden geldiğini anlamadığı sert bir çifte yedi. Gözünün biri kapanmış ve çenesi iyice dağılmıştı. Metrelerce uzağı fırlayan kurt yattığı yerden hatasını anlayarak,

– Hak ettim bunu, dedi. Herkes kendi mesleğine sadık kalmalı, sen kasaplıktan anlarsın, bitki köklerinden değil! Neyine senin doktorluk, neyine hastalık iyileştirmek. Git şimdi sahici bir doktor bul da o seni tedavi etsin.

HOROZ İLE TİLKI

Bir gün yaşlı bir horoz, yüksek bir yere konmuş etrafa bakınıyordu. O sırada oralardan geçen bir tilki, horozu görünce yanına yaklaşıarak en tatlı sesiyle,

– Çok sevineceğin bir haber getirdim sana, dedi.

– Nasıl bir habermiş bu?



Tilki heyecanla,

– Kralımız aslan, bundan sonra dört ayaklılarla, iki ayaklıların dost olarak yaşamalarını emretmiş. Artık kavga ve düşmanlığa paydos. Şimdi aşağı in de kucaklaşalım. Bu müjdeyi diğer arkadaşlara da anlatacağım için beni fazla bekletme, dedi.

Horoz, tilkinin söylediklerine inanmamıştı. Korktuğunu belli etmemek için sevinmiş görüne-
rek,

– Gerçekten çok güzel bir haber, dedi. Az sonra konuklarım gelecek, onlar da bu müjdeyi duyunca ne kadar sevinecekler.

– Kimmiş o konuklar?

– İki tavşan!

Tilki, bunu duyar duymaz, ağzının suyu aktı, telâşla.

– Seni bekleyemeyeceğim, kusura bakma, diyerek gerisin geriye döndü ve tavşanları yakalamak üzere hızla oradan uzaklaştı.

Horoz, tilkiyi aldatmış olmanın mutluluğu içinde gülerek,

– Tilki gibi kurnaz birine böyle bir oyun oynadığım için kendimle övünüyorum, diye söylendi...

Ne demişler, “Akıl akıldan üstündür.”

LA FONTAINE MASALLARI



Sevgili kitap dostları,

Annelerinin masallarıyla büyüyen eski zaman çocukları,
internet ve televizyonlardaki vahşet programlarıyla
büyüyenlerden daha mutluymuştu.

Artık anneler masal anlatmıyor ama bu masal
kitapları var elinizde...

Anne sıcaklığını hissedeceksiniz bu kitapları okurken.

Kötülerin şahsında kötülenden nefret edip,
iyilerin tarafı olacaksınız.

Bu masallar sizi, insanın öz mayasındaki
güzelliklere götürecektir.

Kötülüklerden nefret edip; iyiliğe ve güzelliğe
yöneleceksiniz.
İyi okumalar...



www.kitapkeyifi.com

ISBN 978-605-4189-28-1



9 786054 189281